

Sobre les refundacions

En una enquesta recent entre empresaris catalans d'una prestigiosa cambra de comerç se'ls preguntava a aquests quins eren els seus principals problemes. En l'enquesta apareixia la manca de finançament com el primer problema. I les estructures laborals? El debat laboral en canvi apareixai com el setè problema. Amb això, no estic dient que no haguem de parlar de les reformes necessàries en el mercat de treball, però aquesta no és el principal problema de la nostra economia, no és la primera reforma que cal emprendre per generar ocupació i si s'encara s'hauria de fer intentant evitar un mercat laboral extraordinàriament dualitzat.

En contra d'aquest criteri, la reforma laboral que se'ns presenta apareix com una de les principals prioritats. La principal lògica és l'abaratiment dels acomiadaments. Després de demanar esforços a la funció pública, als pensionistes, als dependents, ara proposa que l'Estat aporti diners per ajudar els empresaris a acomiadar els treballadors. La proposta s'ubica en les exigències d'institucions que han passat de predicar la refundació del capitalisme, a aprofitar l'ocasió per al desmantellament de l'Estat del benestar. En una resposta recent, el President del Govern, deia que les principals reformes a emprendre eren per aquest ordre la reducció de la despesa, la reforma laboral, la reforma dels sistema de pensions i per últim la "bancairització de les caixes". Exactament el mateix que li va demanar el FMI a Espanya en la seva darrera visita. Així, quan ens diuen que l'abaratiment dels acomiadaments generarà ocupació, el que amaga la proposta és l'efectiva retallada de drets. La lògica és la mateixa de múltiples propostes que emergeixen amb força. En el camp sanitari es parla de garantir la sostenibilitat del sistema. El nostre principal diferencial és la despesa farmacèutica (a Catalunya tot i haver millorat estem en un 33%) però l'accent es posa en el copagament. En el sistema de pensions es parla de la sostenibilitat del sistema, es planteja la possibilitat d'ampliar l'edat de jubilació fins als 67 anys, però en canvi es plantegen la reducció de les cotitzacions a la seguretat social de les aportacions patronals.

El que passa no és casual. Fa pocs mesos, es va afrimar en la tribuna del Congrés que mai es retallarien drets. Però és difícil no retallar drets, si en el passat vas fer reformes fiscals que van suposar la pèrdua d'ingressos per valor de 30.000 milions d'euros, i un esforç fiscal del 30'9% del PIB. No es pot pretendre tenir polítiques socials europees i l'aportació fiscal pròpia de Letònia. A aquest factor se li ha sumat la manca de voluntat o de valentia per fer les reformes que al meu entendre el país necessita. La reforma d'un sector financer on calen noves exigències per fer arribar el crèdit. Una reforma fiscal progressiva que permeti guanyar marge de maniobra per poder garantir, sense fer explotar el dèficit, les polítiques socials i les polítiques d'inversió. I la reforma del sector energètic fent una aposta per una economia verda que estalvi energia i generi llocs de treball. Però l'opció del Govern ja la coneixem. Així, no és gens estrany que havent perdut marge de maniobra, i sense tenir la valentia amb determinats sectors que en canvi si es té amb els sectors més

febles, el govern espanyol ens hagi situat en el lideratge europeu de la retallada de drets amb una de les propostes a nivell continental menys equilibrada i més esbiaixada. El que és més greu és que a més d'injustes, aquestes polítiques suposen una retirada prematura dels estímuls, fent Molt difícil la volguda recuperació econòmica i per tant la recuperació de l'ocupació. Així, si la preocupació és el dèficit, és molt probable que s'incrementi, ja que avui el nostre diferencial de dèficit s'explica pel fort impacte de l'atur. I la retirada d'estímuls i d'inversió alenteix clarament la recuperació econòmica.

Sé que el context és europeu. Seguim l'estela és la d'una UE liderada per un conservador Duraó Barroso, i pel que exigeixen mitjans econòmics com *The Economist* o *Financial Times*. Aquests mateixos mitjans que fins fa quatre dies lloaven el creixement econòmic d'Espanya, basat en el totxo i l'especulació com també ho havien fet abans amb Irlanda, ara en una situació semblant a l'espanyola.

La sortida a la crisi provocada per un creixement lloat ara fa dies és el mateix: retallada dels sectors més febles i injecció de diners als bancs. Però es l'hora no de matisar les polítiques sinó de nedar contra corrent. La corrent és forta, però la història està plena de gent que decideix nedar contra corrent, i que a força de perseverància acaba canviant la corrent del riu.

Joan Herrera
Secretari General d'ICV